

[Maigaard.]

synes jeg, at alle af god vilje — og i denne sag mener jeg at samtlige tingets 179 medlemmer er medlemmer af god vilje — bør samle sig om at finde en løsning på spørgsmålet om, hvordan forholdet mellem regeringen og folkettinget skal reguleres i EF-anliggender. Den fremgangsmåde, som her efterdags må følges, skal lægges fast nu, og den skal være indiskutabelt demokratisk.

Det kunne ganske vist være fristende at stikke i det aktuelle, for det står for det første fast, at regeringen ikke har holdt de aftaler, den har indgået i markedsudvalget. Markedsudvalget har ikke modtaget det skriftlige materiale, det bad om inden forhandlingerne om landbrugsordningerne, landbrugsministeren har ikke været i markedsudvalget, før han tog til Bruxelles, således som løftet var. Det står fast.

Det står også fast, at forhandlingsførelsen — og lad mig sige det pænt — har været diskutabel. Man kan helt uanset forhandlingsresultatets grad af gennemskuelighed pege på, at landbrugsministeren, da lejlighed bød sig, ikke overtog formandsstolen i Rådet og dermed viste en svaghed ved at sige nej og lod en mulighed for at præge forhandlingerne ved at lede dem gå fra sig.

Det står også fast, at landbrugsministeren ikke kom hjem, da afgørende forudsætninger skred; jeg tænker her på situationen, da forædlingskoefficienten bevægede sig fra 4,2 ned til 3,15; da havde det været tid at tage hjem og få sit mandat be- eller afkræftet.

Det var fristende at stikke i disse problemer. Men hvis vi kan blive enige om den fremtidige fremgangsmåde, så er det dette tema: den fremtidige fremgangsmåde, der må være vejledende for forhandlingerne i dag.

I forhandlingerne om denne fremtidige fremgangsmåde, som vi mener så langt er det afgørende, er der to ledende hensyn, som må gælde. For det første må de EF-beslutninger, som har lovskraft i forhold til danske borgere, underkastes en lovlignende behandling i dette hus, i dette ting. Europa-

parlamentet er måske et udmærket informationssted — det skal jeg ikke udtale mig om — men Europaparlamentet har ingen legitim plads i den procedure, der fastsætter bestemmelser, hvor beslutninger af lovskraft for landets borgere lægges fast. Derfor må der fastlægges en lovlignende behandling af sager, som har lovskraft herhjemme, og det vil sige, at alle folketingets medlemmer må orienteres om alle den slags sager, at markedsudvalget og relevante stående udvalg må have mulighed for at behandle dem, at der må kunne stilles spørgsmål vedrørende sagerne i udvalgene, at man må kunne kræve samråd om sagerne, at man må kunne kræve sagerne i folketingssalen, hvis man ønsker det, og der må ligge en klar fremgangsmåde for den situation, hvor partierne giver deres tilslutning eller tager afstand fra et givet forslag. Herved sikres folkettinget.

Tilbage er problemet om, hvordan offentligheden sikres; offentligheden får ikke så polkkes megen besked om de ting, der foregår i udvalgene, men jeg håber, at spørgsmålet om offentlighedens forhold til EF-sagerne kan blive belyst og klaret i underudvalget.

Det afgørende for os er, at folkettinget, der er dette lands lovgivende myndighed, har ansvaret for tilslutning til EF-beslutninger, der har lovkarakter over for de borgere, som har valgt os, og som vi derfor har et ansvar over for. Det er det ene ledende hensyn.

Det andet drejer sig om den særlige forhandlingssituation, som vi ofte vil komme i i EF-spørgsmål, når beslutningerne i EF kræver tempo, fordi EF arbejder i en besynderlig kombination af en dræbende langsomhed og en lynhurtig handlen omkring store buketforlig. Her kommer der et spørgsmål ind om, hvordan vi forholder os til tidsfaktoren i disse forhandlinger, og det vil jeg gerne pege på, for jeg tror, vi skal være opmærksom på problemet. Det er nemlig helt åbenbart, at der kan være et sammenstød mellem tidsfaktoren på den ene side og kravene til en demokratisk proce-